

**ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ
ОКРЕМИХ ПОЛОЖЕНЬ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ЗАХИСТ ПРАВ СПОЖИВАЧІВ»
ДО ВІДНОСИН ЩОДО ЗАХИСТУ ПРАВ ВКЛАДНИКІВ
ЗА ДОГОВОРОМ БАНКІВСЬКОГО ВКЛАДУ
В СУДОВОМУ ПОРЯДКУ**

Розглядаються проблеми та особливості застосування положень Закону України «Про захист прав споживачів» до правовідносин захисту прав вкладників за договором банківського вкладу. Акцентується увага саме на спірних відносинах, зокрема щодо стягнення вкладником коштів із банку за депозитним договором у судовому порядку.

На підставі дослідження масиву судової практики та правових позицій Верховного Суду досліджено можливість стягнення з банків пені у розмірі 3% за кожний день прострочення виконання зобов'язання за депозитним договором у випадку стягнення коштів за депозитним договором у судовому порядку шляхом застосування частини п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів».

Зроблено висновок про існування двох протилежних правозастосовних позицій з цього питання і необхідність вирішення даної проблеми шляхом вироблення Великою Палатою Верховного Суду єдиної та сталої правозастосовної позиції, яка б закріпила один з описаних підходів.

Ключові слова: захист прав вкладників, договір банківського вкладу, захист прав споживачів, пеня за кожний день прострочення, правові позиції.

Krahlevych Vyacheslav. Peculiarities of application of the law of Ukraine “On protection of consumer rights” to the relationship regarding the protection of depositors’ rights under the bank deposit agreement

This article is devoted to problems and features of the Law of Ukraine «On Consumer Protection» application to the legal relationship of protection of depositors’ rights under the bank deposit agreement.

The author focuses on disputable legal relationships, in particular on depositor's collection of the deposit funds from the bank under the deposit agreement in court.

In this regard, the author analyzed the case law and legal positions of the Supreme Court. So he investigated the possibility of collecting from banks a penalty of 3% for each day of delay in fulfilling the obligation under the deposit agreement in case of collection of funds under the deposit agreement in court (Article 10 of the Law of Ukraine «On Consumer Protection»).

The author concludes that there are two opposing law enforcement positions on this issue. Therefore, there is a need to resolve this issue by developing a single and stable law enforcement position by the Grand Chamber of the Supreme Court, which would consolidate one of the described approaches.

Key words: *protection of depositors' rights, banking deposit agreement, protection of consumers' rights, penalty for each day of delay, legal positions.*

Для банківської сфери України останнє десятиліття пройшло під гаслом стрімкого скорочення кількості банків. Зазначений процес не міг пройти “безболісно” як для економіки країни, так і для вкладників зазначених банків. У зв'язку із цим досить поширеними стали випадки порушення прав вкладників, що зумовило необхідність їх поновлення, в тому числі в судовому порядку.

У зв'язку із цим особливого поширення набули випадки звернення вкладників до суду із позовами про стягнення з банків коштів за депозитними договорами.

У контексті цього особливо гостро постало питання застосування до відносин захисту прав вкладників Закону України “Про захист прав споживачів”, а саме стягнення з банків пені у розмірі 3% за кожний день прострочення виконання зобов'язання за депозитним договором у випадку стягнення коштів за депозитним договором у судовому порядку.

Тому проблема даного дослідження пов'язана із тим, чи застосовується до правовідносин стягнення заборгованості за договором депозитного вкладу в судовому порядку положення частини п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів» в частині нарахування пені в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення

Щодо доробків учених з цього питання варто зазначити, що правову природу договору банківського вкладу досліджували О.В. Дзера, В.І. Борисова, І.В. Спасибо-Фатєєва, І. Аванесова,

С.А. Приймак [1], С.А. Петреченко [2], О. Слободян, О. Черненко [3].

На дисертаційному рівні захист прав споживачів на ринку банківських послуг в Україні досліджено у дисертації С.А. Приймак «Економічний механізм захисту прав споживачів на ринку банківських послуг». Водночас у вказаній праці розроблено рекомендації щодо поліпшення і захисту прав споживачів на ринку банківських послуг в Україні та удосконалення саме економічного механізму цього захисту [1]. Тому зазначена праця має більшою мірою економічний характер, аніж правовий.

Відтак означену проблему не можна назвати дослідженою на доктринальному правовому рівні, оскільки вона за своєю природою має більшою мірою правотлумачний характер, що традиційно більш притаманно дослідженню на правозастосовному рівні – на рівні судової практики.

За договором банківського вкладу (депозиту) одна сторона (банк), що прийняла від другої сторони (вкладника) або для неї грошову суму (вклад), що надійшла, зобов'язується виплачувати вкладникові таку суму та проценти на неї або дохід в іншій формі на умовах та в порядку, встановлених договором (частина перша статті 1058 ЦК України) [4].

За змістом статей 525, 526 ЦК України одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом. Зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог – відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться [4].

Згідно з частиною першою статті 611 ЦК України в разі порушення зобов'язання настають правові наслідки, встановлені договором або законом, зокрема сплата неустойки [4].

Виходячи із системного аналізу статей 525, 526, 599, 611 ЦК України та змісту договору банківського вкладу, можна зробити висновок про те, що наявність судового рішення про задоволення вимог вкладника, яке не виконане банком, не припиняє праввідносин сторін такого договору, не звільняє банк від відповідальності за невиконання грошового зобов'язання й не позбавляє вкладни-

ка права на отримання штрафних санкцій, передбачених умовами договору та ЦК України.

Згідно із частиною третьою статті 549 ЦК України пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвоєчасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання. Пеня є особливим видом відповідальності за неналежне виконання зобов'язання, яка, крім відшкодування збитків після вчиненого порушення щодо виконання зобов'язання, передбачає додаткову стимулюючу функцію для добросовісного виконання зобов'язання [4].

Відповідно до статті 1 Закону України «Про захист прав споживачів» споживач – це фізична особа, яка придбаває, замовляє, використовує або має намір придбати чи замовити продукцію для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних з підприємницькою діяльністю або виконанням обов'язків найманого працівника; продукція – це будь-які виріб (товар), робота чи послуга, що виготовляються, виконуються чи надаються для задоволення суспільних потреб; послугою є діяльність виконавця з надання (передачі) споживачеві певного визначеного договором матеріального чи нематеріального блага, що здійснюється за індивідуальним замовленням споживача для задоволення його особистих потреб; виконавець – це суб'єкт господарювання, який виконує роботи або надає послуги [5].

Відповідно до частини п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів» у разі, коли виконавець не може виконати (прострочує виконання) роботу (надання послуги) згідно з договором, за кожний день (кожну годину, якщо тривалість виконання визначено у годинах) прострочення споживачеві сплачується пеня у розмірі трьох відсотків вартості роботи (послуги), якщо інше не передбачено законодавством. У разі, коли вартість роботи (послуги) не визначено, виконавець сплачує споживачеві неустойку в розмірі трьох відсотків загальної вартості замовлення [5].

Сплата виконавцем неустойки (пені), встановленої в разі невиконання, прострочення виконання або іншого неналежного виконання зобов'язання, не звільняє його від виконання зобов'язання в натурі.

Аналіз зазначених норм матеріального права свідчить про те, що вкладник за договором банківського вкладу (депозиту) є спо-

живачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем і несе відповідальність за неналежне надання цих послуг, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів», а саме сплату пені в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення.

У зв'язку із цим виникає проблема, пов'язана із тим, чи застосовується до правовідносин щодо стягнення в судовому порядку заборгованості за договором депозитного вкладу положення частини п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів» в частині нарахування пені в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення.

На даний момент з цього питання відсутня стала правозастосовна практика, що обумовлює існування двох діаметрально протилежних підходів.

Перший підхід полягає у тому, що вкладник за договором банківського вкладу (депозиту) є споживачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем і за неналежне надання цих послуг несе відповідальність, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону, а саме має сплатити пеню в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення.

Така правова позиція викладена у постанові Верховного Суду від 18 квітня 2018 р. в справі № 201/17457/15-ц, де підставою позову було те, що рішенням Апеляційного суду Дніпропетровської області від 23 вересня 2015 р. з відповідача на користь позивача стягнуто суму вкладів, проценти та інфляційні втрати, яке на час звернення до суду з позовом не виконане, суд касаційної інстанції дійшов висновку, що результат аналізу зазначених норм матеріального права свідчить: вкладник за договором банківського вкладу (депозиту) є споживачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем і за неналежне надання цих послуг несе відповідальність, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону, а саме має сплатити пеню в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення [6].

Аналогічний правовий висновок міститься в ухвалі Верховного Суду України від 13 березня 2017 р. у справі № 6-2128цс16, згаданий заявником для порівняння. Суди попередніх інстанцій, відмовивши в позові про стягнення з відповідача пені на підставі статті 10 Закону, безпідставно не застосували цю норму матеріального права до спірних правовідносин, що призвело до неправильного

вирішення справи. Зазначене є підставою для скасування судових рішень судів першої, апеляційної та касаційної інстанцій у частині вирішення вимог про стягнення пені [7].

Верховний Суд у постанові від 14 лютого 2018 р. у справі № 761/24140/15-ц (провадження № 61-205св18), де підставою позову було те, що 20 жовтня 2014 р. позивач звернувся до Шевченківського районного суду м. Києва з позовом до банку про повернення депозитного вкладу у зв'язку із тим, що ПАТ «Державний ощадний банк України» відмовив Позивачу в його вимозі про дострокове повернення суми вкладу з підстав того, що набрала чинності постановою НБУ від 29 серпня 2014 р. № 540 «Про введення додаткових механізмів для стабілізації грошово-кредитного та валютного ризиків України», рішенням Шевченківського районного суду м. Києва від 05 лютого 2015 р., яке залишене без змін ухвалою Апеляційного суду м. Києва від 21 травня 2015 року, позов задоволено частково та стягнуто з ПАТ «Державний ощадний банк України» на користь Позивача заборгованість за договором банківського вкладу, проте це рішення станом на час звернення позивача з позовом залишається невиконаним, дійшов висновку, що вкладник за договором депозиту є споживачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем і за неналежне надання цих послуг несе відповідальність, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону, а саме має сплатити пеню в розмірі 3 % вартості послуги за кожний день прострочення [8].

Аналогічний правовий висновок міститься у постанові Верховного Суду України від 28 вересня 2016 р. у справі № 6-1699ц16, де підставами позову є те, що 13 грудня 2013 р. між позивачем та відповідачем укладено договір банківського вкладу, відповідно до умов якого було відкрито депозитний рахунок на суму 105 000,00 грн на строк до 18 березня 2015 р.. Позивач після закінчення строку дії договору, а саме 18, 27 та 30 березня 2015 р., звертався до банку із заявами про повернення вкладу та відсотків за ним, проте на його вимоги відповідач відповіді не надав, не повернув коштів та не сплатив відсотків, у зв'язку з чим позивач просив суд стягнути з нього на свою користь грошові кошти, зокрема пеню відповідно до статті 10 Закону [9].

Тобто відповідно до правових висновків, викладених у постанові Верховного Суду від 18 квітня 2018 р. у справі № 201/17457/15-ц, від 14 лютого 2018 р. у справі № 761/24140/15-ц, від 28 вересня 2016 р.

у справі № 6-1699цс16 вкладник за договором банківського вкладу (депозиту) є споживачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем і за неналежне надання цих послуг несе відповідальність, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону, а саме має сплатити пеню в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення.

Протилежний підхід, в свою чергу, полягає у тому, що частина п'ятої статті 10 Закону, а саме стягнення пені у розмірі трьох відсотків вартості послуги за кожний день прострочення, не підлягає застосуванню, оскільки зобов'язання відповідача щодо сплати відсотків виникли не з договору, а з рішення суду.

Відповідно до статті 2 Закону України «Про банки і банківську діяльність» вклад (депозит) – це кошти в готівковій або у безготівковій формі, у валюті України або в іноземній валюті, які розміщені клієнтами на їх іменних рахунках у банку на договірних засадах на визначений строк зберігання або без зазначення такого строку і підлягають виплаті вкладнику відповідно до законодавства України та умов договору [10].

Преамбула Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг» визначає метою цього Закону створення правових основ для захисту інтересів споживачів фінансових послуг, правове забезпечення діяльності і розвитку конкурентоспроможного ринку фінансових послуг в Україні, правове забезпечення єдиної державної політики у фінансовому секторі України [11].

Відповідно до пункту 5 частини першої статті 1 Закону України «Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг», фінансова послуга – це операції з фінансовими активами, що здійснюються в інтересах третіх осіб за власний рахунок чи за рахунок цих осіб, а у випадках, передбачених законодавством, – і за рахунок залучених від інших осіб фінансових активів, з метою отримання прибутку або збереження реальної вартості фінансових активів [11].

Аналіз наведених норм закону свідчить про те, що рішення суду про стягнення коштів не є фінансовою послугою банку, а тому до спірних правовідносин не може бути застосовано частину п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів», а саме сплату пені у розмірі 3 % вартості послуги за кожний день прострочення.

Таким чином, відповідно до зазначеного підходу частина п'ята статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів» не підлягає застосуванню до спірних правовідносин, оскільки зобов'язання відповідача щодо сплати відсотків виникли не з договору, а з рішення суду.

Подібна позиція викладена у постанові Верховного Суду від 06 червня 2018 р. у справі № 539/1789/16-ц (провадження № 61-665св18) [12].

Вирішення вказаного правового питання викликає необхідність формування єдиної правозастосовної практики, що підлягає вирішенню об'єднаною палатою Касаційного цивільного суду.

Єдність судової практики є фундаментальною засадою здійснення судочинства і визначається тим, що має гарантувати стабільність правопорядку, об'єктивність і прогнозованість правосуддя. Застосування ж судами різних підходів до тлумачення законодавства, навпаки, призводить до невизначеності закону, його суперечливого та довільного застосування. Також єдність судової практики є складовою вимогою принципу правової визначеності.

Наявність різних підходів щодо тлумачення норм матеріального права за подібних правовідносин призводить до порушення права на справедливий судовий розгляд, гарантованого пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Саме на державу покладається обов'язок створити у своїй правовій системі ефективні механізми, що даватимуть можливість подолати можливі розбіжності в судовій практиці (*Brezovec v. Croatia*, no. 13488/07, 29 March 2011) [13].

Розбіжності у практиці вищого суду за умови, якщо він є останньою інстанцією у розгляді справи і його рішення є остаточним, неприпустимі, оскільки призводять до порушення права особи на суд.

Європейський суд з прав людини зазначає, що відсутність механізму, який забезпечує узгодженість практики національних судів, утворює стан постійної невизначеності (*Tudor Tudor v. Romania*, no. 21911/03, § 31, 24 March 2009) [14].

У зв'язку із цим на даний момент питання застосування ч. 5 ст. 10 Закону України «Про захист прав споживачів» до правовідносин щодо стягнення в судовому порядку заборгованості за депо-

зитним договором вирішується Великою Палатою Верховного Суду в межах справи № 761/16124/15-ц.

Отже, робимо наступні висновки.

Існує два діаметрально протилежні підходи щодо застосування до відносин стягнення коштів за банківським вкладом в судовому порядку частини п'ятої статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів», щодо сплати пені у розмірі 3 % вартості послуги за кожний день прострочення надання послуг.

Перший підхід полягає у тому, що вкладник за договором банківського вкладу (депозиту) є споживачем фінансових послуг, а банк – їх виконавцем. За неналежне надання цих послуг саме банк несе відповідальність, передбачену частиною п'ятою статті 10 Закону, у вигляді сплати пені в розмірі 3 % вартості послуги за кожен день прострочення.

Другий підхід пояснюється тим, що рішення суду про стягнення коштів за депозитним договором не є фінансовою послугою банку, а тому до спірних правовідносин не може бути застосовано частину п'яту статті 10 Закону України «Про захист прав споживачів», а саме сплату пені у розмірі 3 % вартості послуги за кожний день прострочення.

Найбільш прийнятним є перший підхід, позаяк він за своєю природою є найбільш юридично коректним, універсальним, спрямованим на захист споживачів фінансових послуг, а також не породжує інших колізій та прогалин у застосуванні Закону України «Про захист прав споживачів» до відносин банківського вкладу.

На даний момент останнє слово у вирішенні цього питання залишає за собою Велика Палата Верховного Суду.

1. Приймак С. А. Економічний механізм захисту прав споживачів на ринку банківських послуг в Україні: дис. канд. ек. наук: 08.00.03. Львів, 2017. 246 с. 2. Петреченко С. А. Актуальні аспекти виконання договору банківського вкладу: захист прав вкладників в умовах фінансової нестабільності. *Право і суспільство*. 2015. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2015/5_2015/part_3/28.pdf. 3. Черненко О. До питання захисту інтересів прав вкладників. *Підприємництво, господарство і право*. 2018. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2018/10/37.pdf>. 4. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>. 5. Про захист прав споживачів: Закон України № 1023-XII від 12.05.91. *Відомості*

Верховної Ради УРСР. 1991. № 30. Ст. 379. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-12#Text>. **6.** Постанова Верховного Суду від 18 квітня 2018 року у справі № 201/17457/15-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73727468>. **7.** Ухва-ла Верховного Суду України від 13 березня 2017 року у справі №6-2128цц16. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/65233507>. **8.** Постанова Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду від 14 лютого 2018 року у справі № 761/24140/15-ц. URL: https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_14_02_2018_roku_u_spravi_761_24140_15/. **9.** Постанова Верховного Суду України від 28 вересня 2016 року у справі № 6-1699цц16. URL: <https://oda.court.gov.ua/sud1590/pravovipoziciivsu/6-1699cs16>. **10.** Про бан-ки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 №2121-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 5-6. Ст. 30. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text>. **11.** Про фінансові послу-ги та державне регулювання ринків фінансових послуг: Закон України від 12.07.2001 № 2664-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 1. Ст. 1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2664-14#Text>. **12.** Постанова Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду від 06 червня 2018 року у справі № 539/1789/16-ц. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74659722>. **13.** Рішення Європейського суду з прав людини у справі Brezovec v. Croatia, no. 13488/07, 29 March 2011. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%22Brezovec%20v.%20Croatia,%20no.%2013488/07,%2029%20March%202011%22%5D,%22documentcollectionid%22:%5B%22GRANDCHAMBER%22,%22CHAMBER%22%5D,%22itemid%22:%5B%22001-104155%22%5D%7D>. **14.** Рішення Європейського суду з прав лю-дини у справі Tudor Tudor v. Romania, no. 21911/03, § 31, 24 March 2009. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%22Tudor%20Tudor%20v.%20Romania,%20no.%2021911/03,%20%20%20A7%2031,%2024%20March%202009%22%5D,%22documentcollectionid%22:%5B%22GRANDCHAMBER%22,%22CHAMBER%22%5D,%22itemid%22:%5B%22001-91885%22%5D%7D>.

References:

1. Pryimak S. A. Ekonomichniyi mekhanizmu zakhystu prav spozhyvachiv na rynku bankivskykh posluh v Ukraini: dys. kand. ek. nauk : 08.00.03. Lviv, 2017. 246 s. **2.** Petrechenko S. A. Aktualni aspekty vykonannya dohovoru bankivskoho vkladu: zakhyst prav vkladnykiv v umovakh finansovoi nestabilnosti. *Pravo i suspilstvo*. 2015. URL: http://pravoisuspilstvo.org.ua/archive/2015/5_2015/part_3/28.pdf. **3.** Chernenko O. Do pytannia zakhystu interesiv prav vkladnykiv. *Pidpriyemnytstvo, gospodarstvo i pravo*. 2018. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2018/10/37.pdf>. **4.** Tsyvilnyi kodeks Ukrainy: Zakon Ukrainy від 16.01.2003 № 435-IV. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2004. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15>. **5.** Pro zakhyst prav spozhyvachiv: Zakon Ukrainy № 1023-XII від 12.05.91. *Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR*. 1991. № 30. Ст. 379. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-12#Text>. **6.** Postanova Verkhovnoho Sudu від 18 kvitnia 2018 roku u spravi

№ 201/17457/15-ts. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73727468>.
 7. Ukhvala Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 13 bereznia 2017 roku u spravi №6-2128tss16. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/65233507>.
 8. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu vid 14 liutoho 2018 roku u spravi № 761/24140/15-ts. URL: https://protocol.ua/ru/postanova_ktss_vp_vid_14_02_2018_roku_u_spravi_761_24140_15/
 9. Postanova Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 28 veresnia 2016 roku u spravi № 6-1699tss16. URL: <https://oda.court.gov.ua/sud1590/pravovipoziciivsu/6-1699cs16>.
 10. Pro banky i bankivsku diialnist: Zakon Ukrainy vid 07.12.2000 №2121-III. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2001. № 5-6. St.30. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14#Text>.
 11. Pro finansovi posluhy ta derzhavne rehuliuivannia rynkiv finansovykh posluh: Zakon Ukrainy vid 12.07.2001 № 2664-III. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 2002. № 1. St. 1. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2664-14#Text>.
 12. Postanova Kasatsiinoho tsyvilnoho sudu u skladi Verkhovnoho Sudu vid 06 chervnia 2018 roku u spravi № 539/1789/16-ts. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/74659722>.
 13. Rishennia Yevropeiskoho sudu z prav liudyny u spravi Brezovec v. Croatia, no. 13488/07, 29 March 2011. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%22Brezovec%20v.%20Croatia%20no.%2013488/07%2029%20March%202011%22%2C%22documentcollectionid%22:%5B%22GRANDCHAMBER%22%2C%22CHAMBER%22%2C%22itemid%22:%5B%22001-104155%22%5D%7D>.
 14. Rishennia Yevropeiskoho sudu z prav liudyny u spravi Tudor Tudor v. Romania, no. 21911/03, § 31, 24 March 2009. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22fulltext%22:%5B%22Tudor%20Tudor%20v.%20Romania%20no.%2021911/03%20%2C%22A7%2031%2024%20March%202009%22%2C%22documentcollectionid%22:%5B%22GRANDCHAMBER%22%2C%22CHAMBER%22%2C%22itemid%22:%5B%22001-91885%22%5D%7D>.

Krahlevych Vyacheslav. Peculiarities of application of the law of Ukraine “On protection of consumer rights” to the relationship regarding the protection of depositors’ rights under the bank deposit agreement

This article is devoted to problems and features of the Law of Ukraine «On Consumer Protection» application to the legal relationship of protection of depositors’ rights under the bank deposit agreement.

The author focuses on disputable legal relationships, in particular on depositor’s collection of the deposit funds from the bank under the deposit agreement in court.

In this regard, the author analyzed the case law and legal positions of the Supreme Court. So he investigated the possibility of collecting from banks a penalty of 3% for each day of delay in fulfilling the obligation under the deposit agreement in case of collection of funds under the deposit agreement in court (Article 10 of the Law of Ukraine «On Consumer Protection»).

The author concludes that there are two opposing law enforcement positions on this issue.

The first approach says, that the depositor under the bank deposit agreement is a consumer of financial services, and the bank is their executor, and responsible for improper provision of these services. So the bank according to Article 10 of the Law, must pay a penalty of 3% of the service cost for each day of delay.

Under the opposite approach, part five of Article 10 of the Law, namely the collection of a penalty of three percent of the cost of the service for each day of delay, is not applicable, because the defendant's obligation to pay interest arises from court decision, but not from agreement.

Therefore, there is a need to resolve this issue by developing a single and stable law enforcement position by the Grand Chamber of the Supreme Court, which would consolidate one of the described approaches.

Key words: protection of depositors' rights, banking deposit agreement, protection of consumers' rights, 3% penalty for each day of delay, legal positions of the Supreme Court.